

Dinó Dini iskolája

Egyszer volt, hol nem volt
Kis füle, s nagy farka volt
Volt egyszer egy kicsi dínó
Dini becenévvel bíró

Ki tudja, hogy lehetett
Dínó Dini csak nevetett
Tíz méternél nagyobb farkán
Ormótlan nagy tappancs-talpán

És azok csak nőttek, egyre,
Felmászhatson fára, hegyre
És akkora lett Dinike,
Hogy nem járhatott gimibe

Mert nem fért Ő be kiskorába'
A pitekuszos iskolába
Így buta maradt hősünk, Dínó,
De a tudásért sírva-rívó

Így szólt hát az apjának,
Ki duplája volt az anyjának:
Édesapám, csak arra kérem
Iskolát építsen nékem

Beleférjek, de ne csak én,
Hanem minden dínó e Földtekén
Mert, ha mi nem tanulunk
Félek, hogy majd kihalunk

Jó, így szólt az öreg "Szaurusz,"
Ám segíts Te is, hogyha tudsz
Keress olyan dínót valahol
Ki számol, olvas, s jól dalol

Hisz' addig minek építsek
Én nagy iskolát "tinéktek"
Ha nincs, ki tanít, szépeket
Szántant, mértant, s éneket

Dinike mást sem tehetett
Nekiindult, uccu, s keresett
Árkon, bokron, nagy vízen át,
Ám Dínó-tanárt nem talált

Mert nekik sem volt iskolájuk
A tanításhoz diplomájuk
Így nem épült nagy iskola
És elmúlt Dini kiskora

Hát így történt, de nem mese
Hiába nő, kinek nincs esze
Szegény dínók nem tanultak:
Nem is csoda, hogy kihaltak

Farsangoltunk, telet kergettünk...

cok, pó-lyás babák, és aranyos kis mackók, akik ötletesebbnél ötletesebb műsorral szórakoztatták társaikat. Ezt követte a farsangi táncmulatság, ahol az óvoda apraja nagyja kitáncolta magából a téli fáradtságot.

Dénteneken a szülőket is segítségül hívtuk, hogy séta közbeni zajkeltésünkkel ébresszük fel a tavaszt, kiszebáb étetésünkkel pedig végleg űzzük el a telet.

Kovács Tímea
óvodavezető

Gyermeknap

közeledtével Percze Miklós két
hangulatos gyermekversét ajánljuk -
nemcsak a legkisebbek - , hanem min-
den irodalombarát olvasónk
figyelmébe.

Óvodánk eddigi hagyományainak megfelelően idén is megrendezte az óvodai farsangot, és a télkergető kiszebáb étetést.

A gyermekek számára a dolgozók készítettek közös jelmezt. A farsangi forgatagban voltak tengerészek, tavaszi virágok, rénszarvasok, királyi lakodalmas társaság, bohó-

Marabu

Feje kopasz, nyaka csupasz
Ahol víz van, oda száll
Halat eszik, de nem válogat,
Mindenevő, nagy madár
Övé minden, ami mozog,
Örül, ha a begye nő
Fészket rak a magas fákon,
Ha nincs közel a szirttető
Lassan repül, óvatosan
Szárnyainak nincs határ
Hosszú lába, erős csőre,
Keselyűktől is védte már
Sokan mondják, "golyaféle",
Ám sohasem kelepel
Hogyha kérded, mi a neve
Megmondom, ha érdekel,
De kitalálsz, hisz' Te is látod
Szemében a méla bűt
Felismerve azon nyomban
Azt a híres Marabut